

MRF 2024.39

Miljø- og Fødevarerklagenævnets afgørelse af 29. januar 2024, j.nr. 20/05894

Ophævet og hjemvist Lolland Kommunes lovliggørende tilladelse efter miljøbeskyttelseslovens § 19 til kommunens anvendelse af 660 tons jord fra høvlet vejrabat til afretning af 400 m på anden vejstrækning, da anvendelsen havde karakter af et anlæg, og jorden måtte anses for forurennet, men kommunen ikke havde taget stilling til, om jorden skulle klassificeres som affald.

Lolland Kommune havde på et ikke nærmere oplyst tidspunkt, men før 2018, høvlet rabatter langs Søvej og Vedby Sidevej. Den afhøvlede jord med et omfang på 660 tons blev udlagt på 400 m af en anden vejstrækning, hvor rabatten havde kraftig skråning, og der forekom dybe trug i et område, der var udlagt som område med særlige drikkevandsinteresser (OSD). Udlægningen af den afhøvlede jord var sket uden tilladelse, men efter at have foretaget jordprøver i 2018 og 2019 meddelte kommunen i april 2020 lovliggørende tilladelse efter miljøbeskyttelseslovens § 19. Det fremgik af afgørelsen, at der var udtaget 23 jordprøver, hvoraf der i 14 var påvist indhold af miljøfremmede stoffer i form af kulbrinter og PAH'er med overskridelse af Miljøstyrelsens jordkvalitetskriterier for ren jord. Ni af prøverne viste lettere forurennet jord (klasse 2), og to af prøverne klasse 3-jord (forurennet jord til rensning eller deponering) og en i klasse 4 (kraftigt forurennet jord til rensning med eventuelt efterfølgende deponering). Kommunens tilladelse til sig selv blev påklaget af en nabo til vejstrækningen, der bl.a. anførte, at udlægget af jord krævede miljøgodkendelse efter miljøbeskyttelseslovens § 33. Miljø- og Fødevarerklagenævnet (formanden) lagde indledningsvis til grund, at nyttiggørelse og deponi i anlæg af overskudsjord, der anses for affald, er omfattet af krav om miljøgodkendelse efter miljøbeskyttelseslovens § 33, jf. U 2015.2882/2 H, MAD 2011.584 Mkn

og NoMo nr. 101. Nævnet lagde til grund, at afretning af vejrabat ved anvendelse af 660 tons jord havde karakter af et anlæg. Med hensyn til hvorvidt den anvendte jord havde karakter af affald, henviste nævnet til, at definitionen af affald efter affaldsbekendtgørelsens § 2, stk. 1, skal fortolkes i overensstemmelse med affaldsdirektivets art. 3, nr. 1, hvorefter ethvert stof eller enhver genstand, som indehaveren skiller sig af med, agter at skille sig af med eller er forpligtet til at skille sig af med, har karakter af affald. Med henvisning til EU-Domstolens praksis i bl.a. sag C-399/17 lagde nævnet til grund, at forureningsgraden kan tillægges betydning for, om overskudsjord skal klassificeres som affald, og at det af Miljøstyrelsens vejledning nr. 4 af 2011, fremgår, at forurennet jord skal anses for affald. Det fremgår videre af affaldsbekendtgørelsen, at det er kommunen, der træffer afgørelse om, hvorvidt en genstand skal klassificeres som affald, og at denne afgørelse efter affaldsbekendtgørelsens § 78 ikke kan påklages til Miljø- og Fødevarerklagenævnet. Nævnet konstaterede imidlertid, at Lolland Kommune ikke med den påklagede afgørelse havde taget stilling til, om den anvendte forurenede jord havde karakter af affald. Da dette måtte afklares, før det kunne vurderes, om projektet forudsatte miljøgodkendelse efter miljøbeskyttelseslovens § 33, ophævede Miljø- og Fødevarerklagenævnet kommunens tilladelse og hjemviste sagen til fornyet behandling.

Kommentar: Det følger af fast praksis, at anvendelse af lettere forurennet jord til bl.a. støjvolde skal klassificeres som affald til nyttiggørelse og kræver miljøgodkendelse, jf. bl.a. Højesterets dom i U 2015.2882/2 H, hvorfor en retlig lovliggørelse af kommunens udlægning af høvlet jord fra rabatter langs offentlig vej på en anden vejstrækning kræver lovliggørende miljøgodkendelse. Som klagenævnet anfører, er det efter affaldsbekendtgørelsen imidlertid kommunen, der skal tage stilling til, om anvendelsen af overskudsjord skal anses for affald, og denne afgørelse kan ikke påklages. Det er lidt forskelligt, hvordan klagenævnet udlægger denne kompetencebegrænsning, idet nævnet f.eks. i MAD 2011.584 Mkn valgte at tage direkte stilling, hvilket ligeledes kan begrundes med, at nyttiggørelse af affald ligeledes er omfattet af krav om VVM-screening efter miljøvurderingslovens § 21, hvor klagenævnet har kompetence. En retlig lovliggørelse i denne sag vil således også kræve VVM-screening. I forlængelse heraf må det i øvrigt konstateres, at kommunens udlæg af den afhøvlede jord på en anden strækning tillige er omfattet af anmeldelsespligt af flytning af jord efter jordforureningslovens § 50, stk. 2, hvilket havde betydet, at der forud var taget de nødvendige jordprøver, hvilket vil betyde, at jord omfattet af klasse 3 og 4 ikke kunne udlægges uden godkendelse som deponering, hvilket er

MRF 2024.39

omfattet af særlige regler. Det er derfor muligt, at det er nødvendigt for kommunen at fjerne en del af den udlagte jord. Om klassificering af jord som affald se Jacob Brandt i Mads Bryde Andersen m.fl. (red.), Festskrift til Peter Pagh, 2023, s. 143 ff.

Ophævelse og hjemvisning i sag om tilladelse til udlæg af ren og forurenede jord i rabat langs vejstykke i Lolland Kommune

20/05894

Miljø- og Fødevarerklagenævnet har truffet afgørelse efter miljøbeskyttelseslovens § 19 og § 33, jf. § 91, stk. 1.[1]

Miljø- og Fødevarerklagenævnet ophæver Lolland Kommunes afgørelse af 6. april 2020 om tilladelse til udlæg af 660 tons ren og forurenede jord på [A1], matr.nr. [M1] Skelstofte Hgd., Vesterborg, med virkning fra ét år fra nævnets afgørelse, og hjemviser sagen til fornyet behandling.

Det indbetalte klagegebyr tilbagebetales.

Miljø- og Fødevarerklagenævnets afgørelse er endelig og kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed, jf. § 17, stk. 1, i lov om Miljø- og Fødevarerklagenævnet[2] og gebyrbekendtgørelsens § 2, stk. 6.[3] Eventuel retssag til prøvelse af afgørelsen skal være anlagt inden 6 måneder, jf. miljøbeskyttelseslovens § 101, stk. 1.

Afgørelsen er truffet af formanden på nævnets vegne, jf. § 8 i lov om Miljø- og Fødevarerklagenævnet.

1. Klagen til Miljø- og Fødevarerklagenævnet

Afgørelsen er den 4. maj 2020 påklaget til Miljø- og Fødevarerklagenævnet af en omboende, der er repræsenteret ved advokat.

Klager har navnlig anført, at

- deponering af 660 tons forurenede jord over en strækning på 400 m langs vejsiden må anses for at være et godkendelsespligtigt anlæg efter miljøbeskyttelseslovens § 33,
- oplaget af forurenede jord er i strid med udpegningen af boringsnære beskyttelsesområder og er i øvrigt sket inden for beskyttelseszonen for vandboringer på 25 m som fastsat i miljøbeskyttelsesloven, og
- drænledninger under den oplagte forurenede jord har udløb i den nærliggende og højt målsatte Vesterborg Sø, hvorved stoffer og materialer kan transporteres direkte fra jorden og ud i søen.

Klagepunkterne er nærmere uddybet i afsnit 2.2.

Klager har anmodet om, at klagen tillægges opsættende virkning. Miljø- og Fødevareklagenævnet har ved afgørelse af 16. september 2020 meddelt afslag på denne anmodning.

2. Sagens oplysninger

2.1 Den påklagede afgørelse

Lolland Kommune har den 6. april 2020 med hjemmel i miljøbeskyttelseslovens § 19 meddelt tilladelse til udlæg af ca. 660 tons ren og forurenede jord på en 400 m lang strækning langs [A1] på matr.nr. [M1] Skelstofte Hgd., Vesterborg, stationering 3200-3600.

Det fremgår af tilladelsen, at der er tale om en lovliggørelse, idet jorden allerede er udlagt, og at den anvendte jord er overskudsjord fra et projekt, hvor Lolland Kommune har høvlet rabatten langs vejene Søvej og Vedby Sidevej. Formålet med jordudlægget har været at øge trafikikkerheden for cyklister og fodgængere, da vejens rabat var meget skrå og havde dybe trug flere steder.

Af tilladelsen fremgår desuden, at der er udtaget 23 jordprøver til analyse, og at der i 11 af de 23 prøver er påvist indhold af miljøfarlige stoffer, der overskrider Miljøstyrelsens jordkvalitetskriterier for ren jord. Der er tale om kulbrinter, PAH'er herunder benzo(a)pyren. Ved klassificering af de analyserede jordprøver ses overvejende klasse 0 og 1 jord (ren) og klasse 2 jord (lettere forurenede). I enkelte prøver (3 jordprøver), er der dog påvist koncentrationer af benzo(a)pyren, der medfører, at jorden klassificeres som klasse 3 jord (forurenede) og i én af jordprøverne er der påvist koncentration af tunge kulbrinter (C20-C35), der medfører, at jorden klassificeres som klasse 4 jord (kraftig forurenede). I forhold til den ene prøve fremgår det uddybende af tilladelsen, at de fundne kulbrinter stammer fra bitumen/fuelolie og tjære, hvilket indikerer, at forureningen kan skyldes, at der i prøven har været asfaltklumper, da bitumen er en bestanddel i asfalt. I en senere prøve, som er udtaget samme sted, genfindes klasse 4 forureningen således ikke. Her findes alene klasse 2 forurenede jord, svarende til lettere forurenede jord.

Det fremgår endvidere af tilladelsen, at [A1] ligger i et område med særlige drikkevandsinteresser (OSD), og at der findes en række vandboringer langs vejen, hvoraf de to nærmeste er drikkevandsboringer, der befinder sig henholdsvis 10 m og 60 m fra jordudlægget. Da den udlagte jord ikke indeholder pesticider og ikke har et gødskningsformål, har Lolland Kommune ikke foretaget en vurdering i forhold til beskyttelseszonen på 25 m som fastsat i miljøbeskyttelseslovens § 21 b. Kommunen har i øvrigt ikke vedtaget restriktioner i de boringsnære beskyttelsesområder i forhold til de to boringer.

Endeligt fremgår det af tilladelsen, at Lolland Kommune i forbindelse med sagens behandling har modtaget en række høringssvar, herunder fra klager, der mener, at udlæg af forurenede jord burde være behandlet efter miljøbeskyttelseslovens § 33 i stedet for § 19. Hertil har kommunen svaret følgende:

”Lolland Kommune fastholder, at meddele tilladelsen efter § 19, idet vi i vores vurdering har lagt følgende til grund:

- Der er tale om et kendt jordparti fra to mindre veje. Jorden er opgravet i geografisk nærhed af, hvor det er udlagt.

- Den opgravede jord er vejjord, som igen udlægges inden for vejmatricken.
- I forhold til listepunkt K 206 i godkendelsesbekendtgørelsen, vurderes vejgrøften ikke at være et anlæg, da den ikke længere skal anvendes.
- Jorden har ikke været oplagt i mellemdpot, inden det blev kørt til [A1].
- Der er opgravet 660 ton jord. Analyser viser, at der i 11 ud af 23 prøver, er jord, der overskrider miljøstyrelsens kvalitetskriterier for ren jord. Det vil sige, at ikke hele jordpartiet på de 660 ton jord er forurennet.
- Der er kun i én prøve vist kl. 4 jord, og 3 prøver, der viser kl. 3 jord. Jorden vurderes derfor ikke generelt at være kraftig forurennet.

Analyserapporten for klasse 4 jorden viser, at det er indholdet af de tunge kulbrinter, som gør, at jorden klassificeres som klasse 4 jord. Grænseværdien er på 300 mg/kg TS, og der er fundet et indhold på 420 mg/kg TS. Af analyserapporten fremgår det, at kulbrinteindholdet svarer til bitumen/fuelolie og tjære. Bitumen er et bindemiddel i asfalt, så det er højst sandsynligt en asfaltklump, der er kommet med i den jord, der er udtaget til prøve af. Det behøver derfor ikke at være ensbetydende med, at jorden er forurennet svarende til klasse 4.

- Der stilles ikke vilkår om membran, modtagekontrol, perkolat-opsamling, udlæg af ren jord eller andet.”

2.2 Klagens indhold

Klager har anført, at deponering af 660 tons forurennet jord over en strækning på 400 m langs vejsiden må anses for at være et godkendelsespligtigt anlæg efter miljøbeskyttelseslovens § 33 og reglerne i godkendelsesbekendtgørelsen. Klager har i den forbindelse henvist til en afgørelse fra Miljøstyrelsen af 12. september 2006,[4] samt en udtalelse fra Lolland Kommunes egen advokat. Klager påpeger i den forbindelse, at den udlagte jord ikke er modtaget fra samme sted, men hidrører fra to forskellige veje (Søvej og Vedby Sidevej), at det må antages, at opfyldningen er sket over en periode og ikke på én gang, samt at grøften desuden er anlagt med henblik på varig forbliven. Hertil kommer, at jorden indeholder miljøfarlige stoffer, herunder PAH, benz(a)pyren og tunge kulbrinter (C20-C35), der overskrider Miljøstyrelsens jordkvalitetskriterier og at jorden ikke kan udlægges uden foranstaltninger, idet det er angivet i tilladelsen, at rabatten vil blive tilsået med græs eller egnet frøblanding for at forhindre erosionsskader samt partikelspredning.

Klager har desuden anført, at oplaget af forurennet jord er i strid med udpegningen af boringsnære beskyttelsesområder, hvori kommunen i henhold til vandforsyningsloven er forpligtet til at lave en indsats for at beskytte drikkevandet. Hertil kommer, at oplaget er sket inden for beskyttelseszonen for vandboringer på 25 m som fastsat i miljøbeskyttelseslovens § 21 b. Også restproduktbekendtgørelsens § 6, stk. 1 nr. 1, indeholder et forbud mod at udlægge forurennet jord i kategorien 2 og 3 i en afstand til indvindingsanlæg for vandforsyning på mindst 30 m. Restproduktbekendtgørelsen finder anvendelse på jord, der udelukkende er forurennet med tungmetaller, og finder derfor ikke anvendelse på de ca. 660 ton forurennet jord, som er udlagt langs [A1], der også indeholder øvrige stoffer, men forbuddet bør efter klagers opfattelse så meget desto mere også gælde godkendelser efter miljøbeskyttelsesloven. Ifølge

klager er der i øvrigt drænledninger under den oplagte forurenede jord, der har udløb i den nærliggende og højt målsatte Vesterborg Sø. Der kan dermed transporteres stoffer og materialer direkte fra jorden og ud i søen.

Klager har endvidere anført, at Lolland Kommune ikke i tilstrækkelig grad har redegjort for, at oplaget kun omfatter 660 tons jord, idet kommunen tidligere har oplyst, at der er oplagt 1.800 tons forurenede jord langs vejen. Hertil kommer, at prøveudtagningen, der ligger til grund for kommunens afgørelse, ikke lever op til kravene i Vejledning i håndtering af forurenede jord på Sjælland.

Endeligt har klager anført, at Lolland Kommune ikke kan meddele retlig lovliggørelse til sig selv og at kommunen er forpligtet til at fjerne det ulovligt oplagte forurenede jord ved fysisk lovliggørelse i henhold til miljøbeskyttelseslovens § 68, idet oplaget ikke er af underordnet betydning. Hertil kommer, at grøfterne langs [A1] efter klagers opfattelse er omfattet af vandløbsloven, hvorfor opfyldningen kræver særskilt og forudgående tilladelse. I øvrigt har kommunen ifølge klager ikke opfyldt sin anmeldelsespligt efter jordflytningsbekendtgørelsen, inden jorden blev fjernet.

2.3 Lolland Kommunes bemærkninger til klagen

Lolland Kommune har den 25. maj 2020 til klagen bemærket, at kommunen fastholder den påklagede afgørelse, og at kommunen mener i afgørelsen at have svaret på de forhold, der klages over.

3. Miljø- og Fødevarerklagenævnets bemærkninger og afgørelse

3.1 Miljø- og Fødevarerklagenævnets prøvelse

Det fremgår af § 11, stk. 1, i lov om Miljø- og Fødevarerklagenævnet, at nævnet kan begrænse sin prøvelse af en afgørelse til de forhold, der er klaget over.

Det følger endvidere af § 11, stk. 2, i lov om Miljø- og Fødevarerklagenævnet, at nævnet kan begrænse sin prøvelse til de væsentligste forhold.

Miljø- og Fødevarerklagenævnet har i denne klagesag alene fundet anledning til at behandle klagepunktet om afgørelsens hjemmelsgrundlag, herunder om jordudlægget må anses for at være et godkendelsespligtigt anlæg efter miljøbeskyttelseslovens § 33.

Miljø- og Fødevarerklagenævnet har ikke taget stilling til sagens øvrige klagepunkter, jf. herved § 11 i lov om Miljø- og Fødevarerklagenævnet.

3.2 Miljø- og Fødevarerklagenævnets bemærkninger

Lolland Kommune har med hjemmel i miljøbeskyttelseslovens § 19 meddelt tilladelse til udlæg af ca. 660 tons ren og forurenede jord på en 400 m lang strækning langs [A1].

Det følger af nævnets praksis, at anvendelse af forurenede overskudsjord kan være godkendelsespligtigt efter miljøbeskyttelseslovens § 33.[5] Såfremt en aktivitet er omfattet af et listepunkt i godkendelsesbekendtgørelsen,[6] er det således ikke tilstrækkeligt med en tilladelse efter miljøbeskyttelseslovens § 19.

I godkendelsesbekendtgørelsens bilag 2 er angivet forskellige kategorier af godkendelsespligtige virksomheder, herunder følgende om nyttiggørelse og bortskaffelse af affald:

"K 201. Anlæg, der nyttiggør farligt affald, hvor virksomhedens aktiviteter ikke er omfattet af listepunkt 5.1 eller 5.2 b i bilag 1.

[...]

K 206. Anlæg, der nyttiggør ikke-farligt affald, bortset fra anlæg under listepunkt 5.3 i bilag 1, autoophugning, skibsophugning, biogasfremstilling, kompostering og forbrænding.

K 207. Deponeringsanlæg for ikke-farligt affald, som modtager mindre end eller lig med 10 tons affald pr. dag, og som har en samlet kapacitet på mindre end eller lig med 25.000 tons, med undtagelse af anlæg for deponering af inert affald.

[...]

K 217. Deponeringsanlæg for farligt affald, som modtager 10 tons om dagen eller mindre og har en samlet kapacitet på under 25.000 tons. Andre anlæg til bortskaffelse af farligt affald, hvor kapaciteten er mindre end eller lig med 10 tons pr. dag."

Anvendelsen af ovenstående listepunkter forudsætter, at der er tale om et anlæg, at den tilførte jord er affald, samt at jorden enten nyttiggøres eller deponeres, som begreberne er anvendt i henholdsvis affaldsbekendtgørelsen[7] og deponeringsbekendtgørelsen.[8]

Miljø- og Fødevarerklagenævnet finder, at opfyldning og udjævning af vejens rabat ved udlæg af 660 tons jord må anses for at være et anlæg. Det afgørende for, hvorvidt projektet kræver godkendelse efter miljøbeskyttelseslovens § 33, eller kan tillades efter miljøbeskyttelseslovens § 19, er herefter, om den anvendte overskudsjord er affald.

I affaldsdirektivets artikel 3, nr. 1, er affald defineret som "*ethvert stof eller enhver genstand, som indehaveren skiller sig af med eller agter eller er forpligtet til at skille sig af med*".[9]

EU-Domstolen har i en række afgørelser udtalt, at definitionen på affald skal fortolkes bredt, under hensyntagen til direktivets formål, og at spørgsmålet om, hvorvidt et stof er affald eller ej, må bero på en samlet vurdering af de konkrete omstændigheder. Et stof betragtes således ikke som affald alene på grund af sin art eller forureningsgrad, idet definitionen på affald i det væsentlige hviler på begrebet "skille sig af med". Forureningsgraden kan dog tillægges betydning i vurderingen af, om der er tale om affald, idet den kan være afgørende for anvendelsesmulighederne og forpligtelsen til at "skille sig af med" det pågældende stof.[10]

Affaldsdefinitionen i affaldsdirektivets art. 3, nr. 1, er implementeret i affaldsbekendtgørelsens § 2, stk. 1, som har følgende ordlyd:

"Ved affald forstås i denne bekendtgørelse ethvert stof eller enhver genstand, som indehaveren skiller sig af med eller agter eller er forpligtet til at skille sig af med."

Det er som udgangspunkt den til enhver tid stedligt kompetente kommune, der træffer afgørelse om, hvorvidt et stof eller en genstand er omfattet af affaldsdefinitionen, jf. affaldsbekendtgørelsens § 4. Kommunens afgørelse om affaldets klassificering kan i henhold til affaldsbekendtgørelsens § 78 ikke påklages til anden administrativ myndighed.[11]

Det fremgår af Miljøstyrelsens vejledning om jordregulativ, at forurenede jord som udgangspunkt skal anses som affald, da man som følge af de mere begrænsede anvendelsesmuligheder normalt vil være forpligtet til at skille sig af med opgravet, forurenede jord.[12]

Det fremgår af den påklagede afgørelse, at der er udtaget 23 jordprøver, hvoraf 10 prøver er udtaget i november 2018 og 13 prøver er udtaget i marts 2019. Analyseresultaterne fremgår af bilag 2 til afgørelsen. For så vidt angår jordprøverne udtaget i november 2018 fremgår det, at tre ud af ti jordprøver blev klassificeret i jordklasse 1, fire jordprøver i jordklasse 2, to jordprøver i jordklasse 3, og en enkelt jordprøve i jordklasse 4. For så vidt angår jordprøverne udtaget i marts 2019 fremgår det, at to jordprøver blev klassificeret i jordklasse 0, seks i jordklasse 1 og fem i jordklasse 2. Videre fremgår det, at der i 12 ud af 23 jordprøver blev påvist indhold af miljøfarlige stoffer, der overskrider Miljøstyrelsens jordkvalitetskriterier for ren jord, herunder kulbrinter og benzo(a)pyren.

Det må efter Miljø- og Fødevareklagenævnets opfattelse på den baggrund lægges til grund, at der er tale om forurenede jord. Hvorvidt den forurenede overskudsjord tillige må betragtes som affald, er i henhold til prøvelsesbegrænsningen i affaldsbekendtgørelsens § 78 ikke et forhold, nævnet har kompetence til at afgøre. Som sagen er oplyst for nævnet, har Lolland Kommune ikke truffet egentlig afgørelse herom. Da forholdet nødvendigvis må afklares, førend det kan vurderes, hvorvidt det ansøgte projekt kræver godkendelse efter miljøbeskyttelseslovens § 33, eller kan tillades efter miljøbeskyttelseslovens § 19, og da nævnet ikke har kompetence til at foretage denne afklaring, finder nævnet, at den påklagede tilladelse må ophæves, og at sagen må hjemvises til fornyet behandling, således at kommunen kan vurdere og træffe afgørelse om, hvorvidt det konkrete jordparti skal klassificeres som affald, herunder farligt eller ikke-farligt affald. Først herefter kan kommunen vurdere og træffe afgørelse om, hvorvidt det ansøgte projekt kan tillades efter miljøbeskyttelseslovens § 19, eller om projektet er omfattet af et af de i godkendelsesbekendtgørelsens bilag 2 anførte listepunkter, og dermed kræver godkendelse efter miljøbeskyttelseslovens § 33. Henset til de indholdsstoffer, der er fundet i det pågældende jordparti, herunder særligt benzo(a)pyren, skal kommunen samtidig forholde sig til betydningen af, at jorden udlægges inden for et boringsnært beskyttelsesområde (BNBO) samt i et område med særlige drikkevandsinteresser (OSD).

Miljø- og Fødevareklagenævnet bemærker i øvrigt, at det ikke af sagens oplysninger fremgår, hvorvidt Lolland Kommune har taget stilling til, om grøften, hvori jorden udlægges, er et vandløb i vandløbslovens forstand, og om jordudlægget som følge heraf tillige kræver tilladelse efter denne lov. Såfremt dette forhold ikke er afklaret, skal kommunen sørge for at dette gøres i forbindelse med den fornyede behandling af sagen.

3.3 Miljø- og Fødevareklagenævnets afgørelse

Miljø- og Fødevareklagenævnet ophæver Lolland Kommunes afgørelse af 6. april 2020 om tilladelse til udlæg af 660 tons ren og forurenede jord på [A1], matr.nr. [M1] Skelstofte Hgd., Vesterborg, med virkning fra ét år fra nævnets afgørelse, og hjemviser sagen til fornyet behandling.

[1] Lovbekendtgørelse nr. 5 af 3. januar 2023 om miljøbeskyttelse.

[2] Lov nr. 1715 af 27. december 2016 om Miljø- og Fødevareklagenævnet.

[3] Bekendtgørelse nr. 132 af 30. januar 2017 om gebyr for indbringelse af klager for Miljø- og Fødevareklagenævnet mv.

[4] Sagsnr. 133/K03-0040.

[5] Jf. bl.a. Miljø- og Fødevareklagenævnets afgørelse af 18. december 2020 i sagsnr. 19/03136 og Miljø- og Fødevareklagenævnets afgørelse af 21. marts 2018 i sagsnr. NMK-10-01243, samt Natur- og Miljøklagenævnets afgørelse af 25. januar 2011 i sagsnr. NMK-10-00087 og NMK 10-00308, som stadfæstet af Højesteret ved dom af 21. maj 2015 som gengivet i UfR2015.2882/2H. Se endvidere Natur- og Miljøklagenævnets afgørelse af 19. oktober 2012 i sagsnr. NMK-10-00346, samt NoMO nr. 101 af 1. januar 2013 om Miljøgodkendelse af forurenede overskudsjord i støjvolde, diger mv.

[6] Bekendtgørelse nr. 1083 af 9. august 2023 om godkendelse af listevirksomhed.

[7] Bekendtgørelse nr. 2512 af 10. december 2021 om affald.

[8] Bekendtgørelse nr. 252 af 31. marts 2009 om deponeringsanlæg.

[9] Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/98/EF af 19. november 2008 om affald og om ophævelse af visse direktiver.

[10] Jf. bl.a. EU-Domstolens dom af 14. marts 2019 i sag C-399/17, som gengivet i MAD2019.6, EU-Domstolens dom af 10. maj 2007 i sag C-252/05, som gengivet i MAD2007.438/2, EU-Domstolens dom af 18. december 2007 i sag C-263/05, som gengivet i MAD2007.1866, EU-Domstolens dom af 18. december 2007 i sag C-194/05, som gengivet i MAD2007.1849, EU-Domstolens dom af 18. april 2002 i sag C-9/00, som gengivet i MAD2002.342, samt EU-Domstolens dom af 15. juni 2000 i de forenede sager C-418/97 og 419/97, som gengivet i MAD2000.60.

[11] Endelighedsbestemmelsen afskærer dog ikke det almindelige kommunale tilsyn (Ankestyrelsen) fra at efterprøve en afgørelses lovlighed, ligesom en efterprøvelse vil kunne foretages af Folketingets Ombudsmand og af domstolene.

[12] Miljøstyrelsens vejledning nr. 4/2011 – Vejledning om jordregulativ, s. 13.

Sag:

20/05894

Dato:

29. januar 2024.

Emner:

Miljøbeskyttelsesl...

Miljø- og Fødevareklagenævnet (<https://naevneneshus.dk/start-din-klage/miljoe-og-toedevareklagenaevnet/>) •

Nævneshus • Toldboden 2 • 8800 Viborg • Tlf. nr.: 72 40 56 00 • CVR: 37795526 • mfkn@naevneneshus.dk
(<mailto:mfkn@naevneneshus.dk>)

Tilgængelighedserklæring (<https://www.was.digst.dk/mfkn-naevneneshus-dk>)